

Forsvaret til Sjællands Forsvar i Erkjendelsen af, at vi lige saa lidt som nogenisomhelst anden Stat i Europa kunde sikkre hele vort territoriale Omraade. Har man glemt, at et af Flertallets indflydelsesrigeste Medlemmer ved en tidligere Leilighed har udtalt under Thingets Tilslutning, at naar Tiden var om Fædrelandets Forsvar, var der intet Sjælland, intet Sylland, men et felles Fædreland, og at der, hvor vi under en Krig førte den afgjørende Kamp, der var Danmark, samt at den Tid kunde komme, da Danmarks Fald eller Frelse kunde blive afhængigt af det Forsvar, der førtes bag et enkelt Punkts svage Bolde saaledes som i 1659? Jeg ser ikke rettere, end at man har glemt Alt dette ved den foreslaaede Dagsorden, hvorved man for et Beløb af 30 Millioner Kroner fordrer en formaalstjendig Forsvarsplan, men som en uafviselig Betingelse har stillet, at Planen skal udelukke Kjøbenhavns Befæstning ved nye faste Værker, og at den skal medoptage et militært Støttepunkt i Sylland, hvilken sidste Fordring jeg tager aldeles loyalt i den Betydning, at man virkelig vil forsvare Sylland. Derigjennem kommer man altsaa ind paa et Brud af de Principer, som man tidligere har vedkjendt sig, idet man her er kommen ind paa det delte Forsvar. Jeg tilstaar, at den Fortolkning, som den ærede Ordfører igaar udtryffeligt gav af den Maade, hvorpaa han opfattede de Ord, der indholdes i Dagsordenen, gjorde, at jeg kom til at se Sagen i et endnu besynderligere Lys. Den ærede Ordfører sagde nemlig — vi have denne Gang faaet Rigsdagstidenden saa hurtigt, at vi af den kunne citere, hvad der er udtalt igaar —, at „Folkethinget ingenfinde vilde komme til at bevilge Midler, hvorved vi bandt os til Kjøbenhavn førend Spørgsmaalet om hvorvidt Kjøbenhavn kunde gjøres til en aaben By var undersøgt fuldstændigt loyalt og fordomsfrít“. Den Argumentation, som den ærede Ordfører førte for, hvorledes det vilde være mere betryggende for Kjøbenhavn, at den var en aaben By, har den høitærede Conseilspræsident bevaret i enkelte Punkter, og dem skal jeg ikke berøre, men jeg spørger: hvad er det for strategiske Principer, i Kraft af hvilke man vil gaa ind paa at anlægge Befæstninger ved Korsør, Nyborg og, saavidt jeg husker, ogsaa Kallundborg for at dække disse Havne og Fernbaneliniernes Endepunkter og som ogsaa kunne bruges til et Forslag om, at den vigtigste Havn, vi have her i Landet, og det Sted hvor alle de sjællandske Fernbanelinier løbe sammen, skal ligge aaben. Jeg tilstaar, at hvor gjerne jeg vilde forstaa det, forstaaer jeg det dog ikke. Har ikke det ærede Flertal ved alle vore Forhandlinger gjort opmærksom paa, at det, der skal lægges den stærkeste Akcent paa, var Flaadens Udvikling? Men er det ikke for at bruge Flaaden, at man vil udvikle den? Gjør man imidlertid Kjøbenhavn til en aaben By, saa lænkebinder man netop Flaaden til Kjøbenhavns Kbhed, og saa have

vi ingen Flaade disponibel. Jeg skal ikke komme ind paa det Besynderlige i Tanken om en Flaade, dækkende Kjøbenhavns Kbhed med Retrætepunkt ved Aggersøfund. Hvor ofte have vi ikke diskuteret her, hvad der skulde gøres mod Landgangsforløb, og har ikke det ærede Flertal bestændigt og med Rette hævdet, at hvad det kom an paa, var, at Forsvaret mødte paa Landgangsstedet og kastede den landstigende Fjende tilbage. Men maa Fjenden da ikke ogsaa kunne forsøge en Landgang ved Kjøbenhavn? Mener man Nei, og tror man, at det kan forhindres ved det, der igaar blev fremsat af det ærede Medlem for Sørs Amts 1ste Valgfreds (Zahse), at vi skulde meddele alle fremmede Magter, at Kjøbenhavn var en aaben By og at den besad saadanne Statte, at det vilde være inhumant at ødelægge den og dem. Nime da Humanitet og Krigsførelse ret sammen, og se vi hen til Krigen i 1870, henstiller jeg, om de Herrer maatte finde, at Krigsførelsen den Gang var human. Tror man maaske, at det vilde være mindre ødelæggende for Kjøbenhavn, om vi kom til at forsvare den mod en Landgang, naar den var en aaben By? Efter min Mening vilde ganske andre Værdier da komme til at gaa til Spilde, end hvis vi ved en tilbørlig Befæstning sikrede den. Jeg skal indrømme, at der maaske herer store Midler til fuldstændigt at sikkre Kjøbenhavn mod et Bombardement; men vi kunne i alt Fald indstrænke Bombardementets Virkning til en ganske lille Rayon. Derfor har jeg ogsaa altid sat en forpaaelig Befæstning af Kjøbenhavn mod Søfiden som et Hovedpunkt i vore Forsvarsanlæg, og jeg har ikke noget Dieblif havt Grund til at fravige denne Opfattelse, som jeg har fremsat uden nogenisomhelst Bagtanke (Ufbyrdelse af Kjer). Ja, jeg ved nok, at det ærede Medlem vil sige, at naar vi først have befæstet Kjøbenhavn mod Søfiden, saa kommer Befæstningen mod Landfiden bagefter. Dette siges ikke først nu, men det er sagt mange Gange før, og man har da taget til Indtægt den Udtalelse af Tscherning, som jeg allerede en Gang tidligere har citeret. Men, mine Herrer! er der virkelig nogen Grund til Frygt? Hvad er der sket i de 18 Aar, der ere forløbene siden Oberst Tscherning fremsatte Udtalelsen her i Rigsdagen? Er der gjort noget Skridt til at befæste Kjøbenhavn mod Landfiden, eller er der ikke netop gjort det stik Modsatte? Man har jo solgt Kjøbenhavns Bolde og Fæstningsterrænet til Kjøbenhavns Kommune, og Regjeringen har derved berøvet sig Midler til, om jeg saa maatte sige, til en vis Grad at kunne sætte en Tvangskurs paa Gjemmemførelsen af Kjøbenhavns Landbefæstning. Jeg synes derfor ikke, at Faren er saa overmaade stor, og desuden ligger det jo i de Herrerens egen Haand, hvorvidt de ville gaa ind paa Landbefæstningen eller ikke. Der er en anden Ting, man ogsaa har gjort gjældende, men fuldstændigt med Urette, idet man nemlig har